

rere og andre, der er hårdt ramt af den stigende ledighed.

Vi skal huske, at vi har et særligt ansvar for de unge. Når statsministeren kækt siger, at hans søn på 19 år ikke kender begrebet ungdomsarbejdsløshed, lyder det lige lovlig smart. Hvis statsministerens søn havde været murer, havde han hørt om fænomenet ungdomsarbejdsløshed, al den stund at halvdelen af de unge murede, der forlader skolerne, ryger direkte ud i arbejdsløshedskøen, når de får deres svendebrev. Det kan vi ikke være bekendt, og det kan regeringen gøre bedre – ellers må vi have en ny regering i en fart.

Kl. 13:23

Krisen giver problemer, men den kan også vendes til udfordringer, udfordringer, som vi kan løse, hvis vi gør det sammen og opfører os fornuftigt. Lad os f.eks. bruge krisen til at nå de klimamål, der er så vigtige. I år er Danmark vært ved det store klimatopmøde. Det forpligter. Vi skal have modet til at have nogle ambitiøse målsætninger og turde tage de nødvendige beslutninger. Det giver os muligheder, muligheder for at vise hele verden, hvad vi kan på områder som vedvarende energi, energireovering og grøn teknologi. Her ligger mange af fremtidens arbejdspladser og ventur.

Vi synes i SF, at der var gode takter i den del af statsministerens tale, der handlede om klima og grønne visioner. Nu ser vi dem gerne foldet ud. Kunne vi f.eks. enes om, at det sidste kulkraftfyrede værk er bygget i Danmark? Kunne vi enes om at fremrykke investeringer i vindmøller og biogasanlæg? For lige nu fyrer mange af de firmaer, som leverer til vindmølleindustrien, folk. Kunne vi enes om, at mindst halvdelen af al el skal komme fra vind i 2020? Kunne vi enes om en plan, som kan få flere danskere til at køre i elbiler? Kunne vi enes om ikke at nedlægge busruter og opprioritere den kollektive trafik? Kunne vi blive enige om at anvende de skattekroner, der i dag bruges på Bjørn Lomborg, til noget mere fornuftigt? Her håber vi at regeringen vil gribe SF's fremstrakte hånd.

Hvis man ser bort fra klimaafsnittene, var der langt mellem snapsene i statsministerens tale. Som sagt håber vi i SF på et bredere samarbejde, men talen i tirsdags styrkede nu ikke vores forhåbninger. Der var hverken friskhed, fornyelse eller forandring i den tale, statsministeren holdt i tirsdags. Det var bare mere af det samme: mere blokpolitik, mere ulighed. Og hvorfor skulle statsministeren også stå for fornyelse og foran-

dring? Han har jo som central minister i alle årene været en del af Foghregeringens inderkreds. Han har været en af arkitekterne bag den liberalistiske politik, som vi kun kender alt for godt, en politik, som altid er blevet gennemført med snævre flertal sammen med Dansk Folkeparti. Den nuværende statsminister har som indenrigsminister og finansminister stået bag den stramme kurs over for kommunerne, som har betydet, at der er blevet skåret ned på alle dem, der har svært ved at rabe op: børnene og de ældre. Lige nu står rigtig mange kommuner i meget store vanskeligheder. Endnu en gang skal der skæres ned og spares på velfærden, fordi regeringen hellere vil give skattelettelse til de rige end sikre velfærd for de mange.

Den nye statsminister har, lige fra han gik ind i politik, været optaget af at mindske den offentlige sektor. Det private er altid bedre, som liberalisterne siger. Derfor forfalder de ting, der tilhører fællesskabet: vores folkeskoler, vores børnehaver og vores plejehjem.

Danskerne kender også den nuværende statsminister fra hans indsats på sundhedsområdet. I Danmark tror jeg folk er stolte af at have et stærkt offentligt sundhedsvæsen, hvor der er gratis og lige adgang for alle. Det har altid været en torn i øjet på liberalistiske ideologer, og derfor har også statsministeren som sundhedsminister arbejdet målrettet på at underminere det offentlige sygehusvæsen bl.a. ved at favorisere privathospitalerne økonomisk.

Et andet værktøj, som er forsøgt anvendt i forbindelse med sundhedssektoren, er de private sundhedsforsikringer, som jo er boomet, siden VKO kom til magten. Det er mere end tidoblet, det antal danskere, der i dag har sundhedsforsikringer, og det er lykkedes regeringen at skabe et A-hold og et B-hold i sundhedsvæsenet. Hvis regeringen fortsætter den linje, kan man regne med modstand fra SF.

Heller ikke på skatteområdet har der været grund til begejstring over den nye statsministers bedrifter. Det var jo statsministeren, der sad for bordenden under forhandlingerne. Han ønskede ikke en bred aftale om skat. Der blev offentliggjort en drejebog i Jyllands-Posten, der viste, hvordan man skvisede de partier ud, man ikke ønskede med; det var bl.a. S og SF. Vi fik en reform, som er historisk skæv i sin fordeling. Nogle af de allerlavest lønnede taber på den her reform. I en situation med økonomisk krise forstår vi ikke; at VKO endnu en gang valgte at forgyl-